

ΆΛΛΟΙ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΟΙ

Απόψε ή ποτέ

του ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Οι ταχυδρομικοί διανομείς δέν μοιράζουν μόνο γράμματα. Δέχονται κιόλας. Κι' απόδειξις αὐτὸ τὸ ραβασάκι πὺ διάβασε με συγκίνησι ὁ Φερδινάνδος Μολινέ:

*Αγάπη μου. Σὲ περιμένω ἀπόψε στὶς 7, ἀνεπερθέτως. Θὰ εἶμαι ἐλεύθερη ὡς αὔριο. Ἡ νύχτα εἶνε δική μας! Πρόσεξε: μὴ τέτοια εὐκαιρία δέν θὰ ξαναπαρουσιασθῆ. Ἀπόψε ἢ ποτέ...

Σὲ φιλῶ γλυκὰ καὶ σὲ περιμένω ἀνεπόμενα.
Λωρέττα

Καταλαβαίνετε τώρα τί συμβαίνει. Ὁ διανομὲς Μολινέ ἔχει μὴ τρυφερὴ φίλη. Ἐναν ἀπόκρυφο ἔρωτα: «ἀθέμιτες σχέσεις» με μὴ παντρεμένη.

Ζωηρὴ, με γλυκὰ ρούσα μαλλιά, μ' ἐξυπνα μάτια κι' ἕνα λεπτὸ κι' ἐκφραστικὸ πρόσωπο, ἡ Λωρέττα θυμίζει μὴ χαριτωμένη καὶ παμπόνηρη νυφίτσα. Εἶνε σύζυγος ἑνὸς γκαρραζίστα πὺ τὸν βλέπει κανεὶς διαρκῶς νὰ θάζη μπενζίνα στ' αὐτοκίνητο, νὰ λαδῶνῃ τὶς μηχανές τους ἢ νὰ φουσκῶνῃ τὰ λάστιχα. Εἶνε ἐπιδέξιος καὶ γρήγορος στὶς μικρὰς ἐπιδιορθώσεις. Ἐπειτα, ποίος ἀπὸ τοὺς αὐτοκινητιστὰς θάθελε νὰ χάσῃ μὴ ὀλόκληρη μέρα σ' ἐκείνη τὴν ἡσυχὴ πολίχνη, πὺ βρίσκεται στὰ θάθη τῆς ἐπαρχίας; Μὴ μικρὴ, μὴ πρόχειρη λοιπὸν ἐπιδιορθωσι κι' ἀμέσως δρόμο πάλι, γιὰ τὸ ταξίδι. Με τὶς βιαστικὰς αὐτὰς δουλειὰς, ὁ ἄνδρας τῆς Λωρέττας δέν κερδίζει ὅσα θὰ ἤθελε καὶ ἔτσι δέν μπορεῖ ν' ἀγοράσῃ δικὸ του αὐτοκίνητο.

Γυναίκες ὅμως σὰν τὴ Λωρέττα, ζωηρὰς, εὐθυμὰς, ἰδιότροπες, θέλουν τὸν ἴλιγγο τῆς ταχύτητος, τὴ μετακίνησι, τὴν περιπλάνησι μὴ μέσα στὸ διάστημα καὶ στὸν καθαρὸ ἀέρα. Τὸ ὄνειρό της ὅταν εἶνε ἕνα αὐτοκίνητο. Καὶ πόσο ὑποφέρει, πόσο στεναίξει ὅταν ἀκούῃ ἐκείνους πὺ στέκονται γιὰ μὴ στιγμὴ μπροστὰ στὸ γκαράζ τους νὰ λένε χαμογελῶντας με ὑπερηφάνεια:

— Σήμερα τὸ πρωὶ ἤμαστε στὸ Παρίσι. Ἀπόψε θὰ δειπνήσουμε στὸ Μπιάρριτς. Ἐπειτα, θὰ περάσουμε τὰ σύνορα καὶ θὰ πάμε στὴν Ἀνδαλουσία...

Ἄ! Τὸ σπὸρ τοῦ αὐτοκινήτου!... Μὰ πότε λοιπὸν θὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρό της ἡ Λωρέττα;

Ὁ ἄνδρας της προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, μὰ εἶνε τόσο ἀξιοθρήνητος με τὴ λιγδωμένη φόρμα του, τὸ λαδωμένο πρόσωπό του καὶ τὰ σκληρὰ χέρια του πὺ μυρίζουν πάντα μπενζίνα!...

Μπορεῖ νὰ πιστέψῃ κανεὶς πὺς ἡ Λωρέττα, με τὴν τρέλλα πὺ εἶχε γιὰ τὸ αὐτοκίνητο, θ' ἀφήσῃ καμμιά μέρα νὰ τὴν ἀπαγάγῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὄμορφους αὐτοκινητιστὰς πὺ περνοῦν ἀπὸ τὸ γκαράζ της. Μὰ, αὐτὸ δέν θὰ συμβῆ ποτέ, γιὰτὶ ἡ Λωρέττα εἶνε ἐρωτευμένη με τὸν ὄμορφο Φερδινάνδο Μολινέ, τὸν ταχυδρομικὸ διανομὴ με τὰ μαύρα φλογερά μάτια, τὸ ἠλιοψημένο πρόσωπο καὶ τὸ λεπτὸ καὶ νευρῶδες κορμί. Αὐτὸς μὴ μόνον διασκεδάσει τὴ μονοτονία της. Αὐτὸς, μόνον αὐτὸς, δὲ τὴν ἀφήνει νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πληξί. Δέν ἔχει βέβαια αὐτο-

κίνητο, ἔχει μόνον τὸ ποδήλατό του, μὰ τι πειράζει; Εἶνε τρυφερός!

Μέχρι σήμερα ὡστόσο, ὁ Μολινέ δέν ἐγνώρισε τίποτε ἄλλο παρὰ βιαστικὰ χάρια καὶ κρυφὰ φιλιὰ. Ὅσο γιὰ τὰ ραντεβού, ἦσαν ἐπικίνδυνα καὶ στιγμιαία. Ἡ Λωρέττα εἶνε ἀπὸ τὶς γυναικὲς πὺ θέλουν φλογερό κι' ἐπίμονο κόρτε καὶ ἀτελείωτες πολιορκίες. Ἄλλοιῶς, πὺς θὰ τὴ διασκεδάσει ὁ ἔρωτος.

Τὸ περίεργο τώρα εἶνε ὅτι ὁ Μολινέ κάνει καλὸ στὸν γκαρραζίστα. Ἡ Λωρέττα δέν τὸν βασανίζει πειὰ με τὶς ἰδιοτροπίες της. Ἄλλαξε τόσο πολὺ, ὡστε βρίσκει, ἄνοστες κι' αὐτὰς ἀκόμα τὶς ἐκδρομὰς πὺ τοὺς προτείνουν οἱ συγγενεὶς τους.

— Ὁ ἐξάδελφός μου ὁ Κυπριανός, τῆς εἶπε ὁ ἄνδρας της, θέλει νὰ μὰς πάη με τὸ αὐτοκίνητό του στὶς κοῦρσες τοῦ Βιλρεάλ.

— Δέν μοῦ ἀρέσουν τ' ἄλογα! τοῦ ἀπάντησε ἡ Λωρέττα.

— Μὰ θὰ χαρῆς τὴν ἐκδρομὴ με τὸ αὐτοκίνητο. Θὰ φύγουμε τὴν παραμονὴ καὶ θὰ μείνουμε κει πέρα τὸ βράδυ. Πρέπει ὅμως νὰ τοῦ γράψουμε, νὰ τοῦ ἀπαντήσουμε ἀμέσως...

— Πήγαινε καλύτερα μόνος σου! ἔκανε ἡ Λωρέττα. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ πέρα. Δέν πειράζει... Γιὰτὶ νὰ σοῦ στερῶ μὴ τέτοια διασκεδάσι; Ἐχω νὰ φτιάξω κομπόστα τὰ σαμάσκηνα. Ἄν τ' ἀφήσω μὴ μέρα ἀκόμα θὰ χαλάσουν.

Ὁ ἄνδρας της δέν κατάλαβε τίποτε. Κάθησε λοιπὸν κι' ἔγραψε τοῦ ἐξαδέλφου του νὰ περάσῃ νὰ τὸν πάρῃ.

Κι' ἔτσι, τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Μολινέ ἔλαβε τὸ ραβασάκι ἀπὸ τὴ Λωρέττα. Εἶχε μπεῖ γιὰ καλὰ ἢ ἀνοιξίς κι' ὁ ἥλιος ἔκαιγε. Ἐπειτα τὸ ταχυδρομεῖο καθυστεροῦσε μὴ ὀλόκληρη ὥρα.

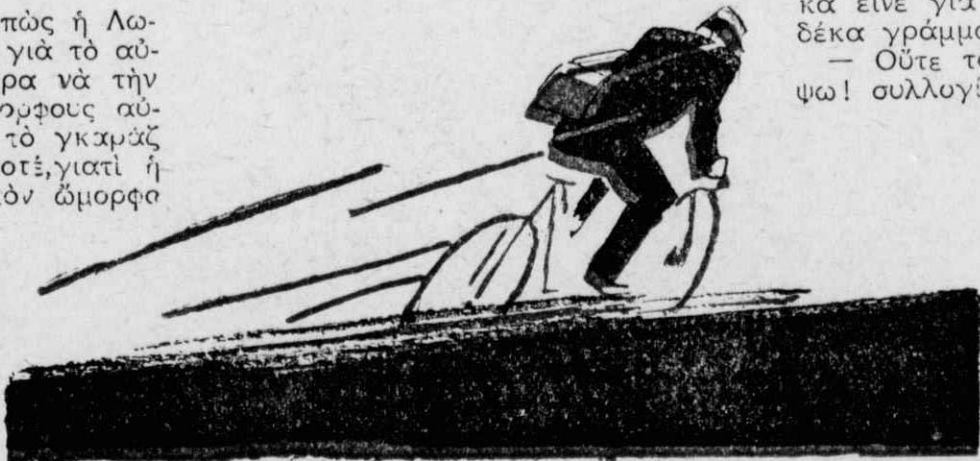
Ὁ Μολινέ ἀρχίζει τὴ διανομὴ του, με τὸν ἥλιο στὸ ζενίθ. Τρέχει με τὸ ποδήλατο, γρήγορα, σὰν ἀστραπὴ, στὸν ἄσπρο δρόμο. Ἐχει κάνει 4 χιλιόμετρα. Κι' ὁ δρόμος εἶνε ἀνηφυρικός ὡς τὸ Μπουπραγιέ.

— Θὰ προφτάσω; Θὰ προφτάσω ἄρα γε; ἀναρωτιέται κάθε τόσο ὁ Μολινέ.

Ὁ δρόμος καίει κ' ἡ πέτρας εἶνε μυτερές. Τόσο μυτερές πὺ τρυποῦν ἕνα λάστιχο. Ἄτυχία. Δέν μπορεῖ πειὰ νὰ κατεβῆ γρήγορα στὸν γυρισμό. Ἐχει τοῦλάχιστον τέσσερες ὥρες δουλειὰ. Καὶ με μὴ ρόδα ξεφουσκῶτη. Μὰ νὰ ἦταν μόνον αὐτό; Κι' ὁ ταχυδρομικὸς σάκκος του; Πόσο εἶνε ὑαρός! Δέν εἶνε βέβαια γεμάτος, μὰ κι' ἄδειος εἶνε ἀσήκωτος. Ἐχει ὀλα-ὀλα, καμμιά τριαντοριά γράμματα. Ἀπὸ αὐτὰ, δέκα εἶνε γιὰ τὸ Μπουπραγιέ. Κι' αὐτὰ τὰ δέκα γράμματα τὸν ζεθεώνουν!

— Οὔτε τὰ μεσάνυχτα δέν θὰ ξεμπερδέψω! συλλογίζεται ὁ Μολινέ. Ποίος ξέρει σὲ τι χάλια θὰ γυρίσω κοντὰ σὴ Λωρέττα μου.

Βγάζει ἕνα γράμμα καὶ διαβάσει τὴ διεύθυνσι: εἶνε γιὰ τὴ δεσποινίδα Ντυμάς, μὴ γερροντοκόρη πὺ ἔχει ἕνα ἐμπορικό. Μπα! Δέν περιμένει καμμιά σοβαρὴ εἶδησι. Τὸ δεύτερο, εἶνε ἕνα γράμμα γιὰ τὸν μπαγάλη Μοντεράλ. Μπορεῖ νὰ τὸ ἀβῆ καὶ μεθαῦριο... Δέν θὰ γαθῆ ὁ κόσμος! Τὸ τρίτο, εἶνε

για τον Καναμπαζέ, τον γραφέα του συμβολαιογράφου. 'Ο γραφικός χαρακτήρας είναι γυναικίος. Θα είναι από τη φίλη του. Μήπως του δίνει κανένα ραντεβού; "Όλος ο κόσμος ξέρει πώς έχει «κάποιον πρόσωπο» στη Βιλνέβ... 'Ο Μολινέ διστάζει. Είναι σωστό να μη δώσει αυτό το γράμμα; Είναι τόσο σοβαρό πράγμα ένα έρωτικό ραντεβού! Τό ξέρει από τον έαυτό του.

Γρήγορα, χωρίς τώρα να διαβάσει τις διευθύνσεις, για να μη τ'α μπλέκει με τη συνείδησί του, θγάζει τ' άλλα γράμματα, παίρνει το συλό του και γράφει πίσω στον φάκελλο: «'Ανεχώρησε, χωρίς ν' αφήσει διεύθυνσι». Σε μερικά, για ν' αλλάξει, σημειώνει: «Δέν ανευρέθη».

«'Αύριο, έχω άδεια... συλλογίζεται. Μεθαύριο ποιός ξέρει τί μπορεί να γίνει. "Όλα μπορούν να διορθωθούν. "Αλλωστε δέν μπορεί να κάνω άλλοιώς. Πρέπει να προσέξω: 'Απόψε ή ποτέ...»

Μόλις άρχισε λοιπόν να νυχτώνη, ο Μολινέ είχε τελειώσει την άγγαρεία. 'Από τ'α τριάντα γράμματα του Μπονμπρεγιέ έδωσε μόνο δυό-τρία. "Επειτα, κατέθηκε στο Γκαραμόν, μοίρασε κι' εκεί τρία-τέσσερα και ύστερα δρόμο πάλι για να γυρίση πίσω. 'Επί τέλους! Είχε προφθάσει...

Τό γκαράζ ήταν κλειστό. 'Ο Μολινέ, δλόχαρος, χτύπησε στην πόρτα. Και να μι'ά έκπληξις! του άνοιξε ο άνδρας της Λωρέττας.

— Μπα! έκανε. Πώς αυτό, άγαπητέ φίλε; Ποιός καλός άνεμος σ' έφερε από δω; Μ'ά έμπα λοιπόν, έμπα να σε κεράσουμε κάτι... Λωρέττα! Λωρέττα! Λωρέττα! 'Ο Φερδινάνδος!...

'Ο γκαρτζίστας τον έμπασε στην τραπεζαρία και ύστερα κατέθηκε στο ύπόγειο για να φέρη μι'ά μπιτίλλια κρασί.

'Η Λωρέττα τότε θρήκε την εύκαιρία να του εξηγήση, με άπορητέυσι:

— Την πάθαμε! Περιμένε τό άπόγευμα τον έξάδελφό του από τό Μπονμπραγιέ. Θα περνούσε να τον πάρη με τό αυτοκίνητο. Κι' όμως είναι περιέργο! Χθές του έγραψε μπροστά μου. Σήμερα, λοιπόν θα έπρεπε να είχε λάβει τό γράμμα... Δέν μπορώ να καταλάβω τί συνέβη. Του έδωσες κανένα γράμμα, έσύ; Ξέρεις ποιός είναι ο έξάδελφός του; ο Κυπριανός Γκωφρέ... Κάθεται στο Μπονμπρεγιέ, κοντά στην άστυνομία... Τι λές να συνέβη; Μπορείς να μου εξηγήσης, γιατί δέν έλαβε τό γράμμα;

'Ο Μολινέ χλώμιασε κι' έτριξε τ'α δόντια του από τη λύσσα.

Πώς θα τολμούσε να εξηγήση στη Λωρέττα ότι αυτός δέν είχε δώσει τό γράμμα του Κυπριανού Γκωφρέ, του «σωτήρα» τους;

Τό ραντεβού του πήγε χαμένο. Μ'ά τό χειρότερο απ' όλα ήταν ότι ύστερ' από δυό μέρες, ο Μολινέ έλαβε ένα γράμμα. Κι' αυτό τό γράμμα ήταν ή άπόλυσις του, γιατί παραμελούσε την ύπηρεσία του...

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ - ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τό μόνο πλάσμα που δέν μπορεί να συκοφαντήση κανείς είναι ή γυναίκα, γιατί έχει όλες τίς... κακίες!

Βολταίρος
Στους άγρίους ή γυναίκα είναι ένα ζώο, στην 'Ανατολή ένα έπιπλο και στην Εύρώπη ένα χαϊδεμένο παιδί.

Ντυκλό
'Εκείνοι που άρχίζουν ν' αγαπούν, μοιάζουν μ' εκείνους που άρχίζουν να πνίγονται. 'Ο έρωτας ανεβαίνει σαν τό νερό και στο τέλος τους σκεπάει τό κεφάλι.

Σουβέστρ
Εύτυχής εκείνος που αγαπά, μ'ά εύτυχέστερος άκόμα εκείνος που δέν αγαπά.

Μονταίν

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ κ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΟΧΤΑΠΟΔΟΠΗΤΤΑ ΝΗΣΤΗΣΙΜΗ
(ΖΑΓΟΡΑΣ ΠΗΛΙΟΥ)

('Εστάλη υπό της κυρίας Κ. ΠΑΝΤΟΥ)

Κύριε Τσελεμεντέ.

"Όταν ήκουσα περί οχταποδοπηττας μου φάνηκε ότι θα ήτο κάτι τό άηδές. 'Εν τούτοις όταν έφαγα τό καλοκαίρι στην Ζαγορά, μου φάνηκε νοστιμωτάτη και έντελώς πρωτότυπο φαγητό. 'Εζήτησα λοιπόν την συνταγή, την έδοκίμασα στην έκτέλεσι και σ'ας την άποστέλλω προς δημοσίευσι.

'Η πηττα αυτή τρώγεται κρύα και την συνηθίζουν κυρίως στις έπίσημες ήμέρες νηστειών του 'Αγίου 'Ιωάννου σ'ας 29 Αυγούστου, του Σταυρού σ'ας 14 Σεπτεμβρίου και τ'ας Κυριακάς κατά την νηστειάν του Αυγούστου. Και είναι, κατ' έξοχήν τοπικόν φαγητόν της Ζαγοράς του Πηλίου, ή όποία παράγει έκλεκτά φουτούκια, καρύδια και λάδι.

'Η έκτέλεσις έχει ως έξής:

"Εως 100 δράμια οχταπόδι ξηρό, μι'ά όκά κρεμμύδια ξηρά, 100 δράμια φουντούκια ή καρύδια ψιχά, κοπανισμένα, όλίγη ζάχαρι, κανέλλα, πιπέρι, μπαχάρι και λάδι έκλεκτό. 'Επίσης 25-30 φύλλα του μπακλαβά ή 10 σπιτικά.

Βάζετε τό οχταπόδι από τό θράδυ στο νερό να μουσκέψη έως τό πρωί, κατόπιν τό στραγγίζεται και κόβετε ψιλά κομματάκια ή τ'α περνάτε από την μηχανή του κιμά.

Καθαρίζετε, ύστερα, τ'α κρεμμύδια, τ'α κόβετε ψιλά και τ'α θάζετε σε κατσαρόλα με 100 δράμια λάδι, και τ'α γιανχίζετε στη φωτιά έως ότου ζανθίσουν. Ρίχνετε τότε τό χταπόδι και άφοψ γιανχισθή και αυτό όλίγο, προσθέτετε ανάλογο νερό — έως τρία ποτήρια — και αφήνετε να σιγοβράση, έως ότου άπορροφηθή τό νερό και μείνη με τό λάδι. Τότε ρίχνετε τ'α υπόλοιπα υλικά, δηλαδή καρύδια ή φουντούκια, κανέλλα, μπαχάρι, ζάχαρι και τ'α αφήνετε έξω της φωτιάς, να μισοκρυσώσουν.

'Αλείφετε ύστερα ένα ταψί με λάδι και στρώνετε τ'α μισά φύλλα από κάτω, ραντίζοντές τα έν τ'ω μεταξύ με λάδι και σε κάθε δυό φύλλα ρίχνετε και λίγα χονδροκοπανισμένα καρύδια με κανελλοζάχαρι. 'Αμα δέ στρωθούν

έτσι τ'α μισά φύλλα, στρώνουμε την γέμισι του οχταποδιού και από πάνω θάζουμε τ'α άλλα μισά φύλλα κατά τον ίδιο τρόπο, που κάψαμε και σ'α κάτω φύλλα, δηλαδή με καρύδια και κανελλοζάχαρι. Χαράζονται τότε τ'α φύλλα σε μπακλαβωτά κομμάτια και ψήνεται σε μέτριο φούρνο.

ΨΑΡΙΑ ΜΑΡΙΝΑΤΑ ΜΕ ΚΡΑΣΙ

(ΧΑΛΚΙΔΕΪΚΑ)

('Εστάλη υπό της κ. ΕΥΑΓ. ΜΑΡΑΚΗ)

Γίνονται όπως τ'α γνωστά ψάρια μαρινάτα, με τη διαφορά ότι θα θάλουμε μαζί με τό άλεύρι να ζανθίση και άρκετό κρεμμύδι κομμένο ψιλό. 'Αντί δέ ζύδι και νερό θα ρίξουμε όλο κρασί! άσπρο — όχι ρετσίνας. Να προσέξουμε όμως να ζανθίση τό κρεμμύδι χωρίς να μαυρίση, διότι τότε πικρίζει ή σάλτσα. Τό δενδρολίβανο θα τό ρίξουμε σ'α τελευταία, στη σάλτσα, να πάρη μόνον ένα - δυό θράσεις. Πρέπει επίσης να έχη πολύ λάδι στη σάλτσα. Σκόρδο άν θέλουμε θάζουμε λίγο, ή πολύ.

Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΜΕΓΑΛΟΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΑ

Πρός τον Γολγοθάν.

('Εργον του Ντύρερ)